FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 8. april 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. I denne sag har Domstolen endnu en gang fået forelagt artikel 3a i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), der er indføjet ved Rådets forordning (EØF) nr. 764/89 af 20. marts 1989 (EFT L 84, s. 2). Jeg erindrer om, at formålet med denne nye bestemmelse var at gøre det muligt, at de mælkeproducenter, som mod en præmie havde påtaget sig en ikke-markedsførings- eller omstillingsforpligtelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1), kunne få tildelt en specifik referencemængde (»kvote«). Tidligere kunne disse producenter ikke få tildelt en kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84, da de ikke havde produceret mælk i et af de referenceår, der er anført i artikel 2 som grundlag for tildeling af en kvote. Domstolen har imidlertid i sagerne 120/86 (Mulder, Sml. 1988, s. 2321) og 170/86 (Von Deetzen, Sml. 1988, s. 2355) fastslået, at sådanne producenter med føje kunne forvente at kunne genoptage mælkeproduktionen, når deres ikke-markedsførings- eller omstillingsforpligtelse udløb. Den nye artikel 3a er blevet indføjet i forordning nr. 857/84 af hensyn til denne berettigede forventning. Som følge af Domstolens domme af 11. december 1990 (sag C-189/89, Spagl, Sml. I, s. 4539, og sag C-217/89, Pastätter, Sml. I, s. 4585) er artikel 3a blevet ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1639/91 af 12. juni 1991 (EFT L 150, s. 35) for i endnu højere grad at tage hensyn til den berettigede forventning, selv om denne sidste ændring ikke vedrører de spørgsmål, der er forelagt i denne sag.

2. Tildeling af en specifik kvote i henhold til artikel 3a er underkastet forskellige betingelser og krav. Navnlig må en producent — for at få tildelt en foreløbig kvote i henhold til artikel 3a, stk. 1 — ikke have bragt sin virksomhed til ophør eller overdraget hele sin mælkebedrift inden udløbet af forpligtelsesperioden, og han skal godtgøre, at han er i stand til på sin bedrift at producere den ansøgte mængde. Ansøgningerne om tildeling af en foreløbig kvote skal være indgivet senest tre måneder fra den 29. marts 1989. I artikel 3a, stk. 3, bestemmes dernæst følgende:

»Såfremt producenten senest to år fra den 29. marts 1989 på en for den kompetente myndighed tilfredsstillende måde kan godtgøre, at han faktisk har genoptaget direkte salg og/eller levering, og såfremt dette direkte salg og/eller denne levering i de sidste tolv

* Originalsprog: engelsk.

måneder er lig med eller større end 80% af den foreløbige referencemængde, tildeles den særlige referencemængde endeligt. I modsat fald føres den foreløbige referencemængde tilbage til fællesskabsreserven i sin helhed. Størrelsen af det direkte salg og/eller de faktiske leveringer bestemmes på baggrund af udviklingen i produktionsrytmen i producentens bedrift, de sæsonbestemte forhold og enhver usædvanlig omstændighed.«

Som jeg allerede har anført, er ændringerne af artikel 3a, stk. 3, ved forordning nr. 1639/91 uden betydning i denne sag. Betingelsen om, at producenten senest to år fra den 29. marts 1989 skal godtgøre, at hans salg eller leverancer af mælk har nået et omfang på mindst 80% af den foreløbige referencemængde, vil jeg i det følgende kalde »produktionskravet«.

3. Sagsøgeren i hovedsagen, O'Brien, er landmand i Ballynalacken, County Cork. I 1979 ansøgte han om at deltage i ikke-markedsføringsordningen i henhold til forordning nr. 1078/77. Hans ansøgning blev imødekommet, og mod en præmie påtog han sig en ikke-markedsføringsforpligtelse for perioden fra den 28. oktober 1979 til den 27. oktober 1984. Som konsekvens heraf undlod han at producere mælk i femårsperioden, og han kunne ikke genoptage mælkeproduktionen ved udløbet heraf, fordi han på grund af forpligtelsen ikke opfyldte betingelserne for at få tildelt en kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84. Efter ændringen heraf ved forordning nr. 764/89 ansøgte han den 24. juni 1989 Landbrugsministeriet om en specifik kvote i henhold til den nye artikel 3a, og han fik tildelt en foreløbig kvote på 39 803 gallons. Ved skrivelse af 28. august 1989 fik O'Brien imidlertid meddelelse om, at han — for at opfylde betingelserne for en endelig tildeling af kvoten — skulle godtgøre, at han kunne levere den krævede mælkemængde på grundlag af jorder, som han drev ved udløbet af ikke-markedsføringsperioden, der som allerede anført var udløbet fem år tidligere. O'Brien kunne ikke acceptere denne betingelse, da han netop havde udvidet bedriften med nye jorder. På det tidspunkt, hvor han indgav kvoteansøgningen, havde han nemlig fået tilladelse til at anvende 60 acres, tilhørende en bror og beliggende ved siden af hans egen gård, som han ville drive i samarbejde med broren. Jeg kalder disse 60 acres for de »tilstødende jorder«.

4. O'Brien har derfor anlagt en sag ved High Court for at få fastslået, at en bedrift for så vidt angår produktionskravet omfatter alle de jorder, som producenten driver på tidspunktet for indgivelsen af kvoteansøgningen, og ikke kun de jorder, han drev ved udløbet af ikke-markedsførings- eller omstillingsperioden. High Court afviste at give O'Brien medhold, og han har derfor appelleret til Supreme Court of Ireland, som har forelagt følgende spørgsmål for Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse:

»Er det med henblik på opfyldelsen af betingelsen i artikel 3a, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 (indføjet ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 764/89) nødvendigt, at den mælkemængde, som produceres til direkte salg og/eller levering, produceres alene på grundlag af den del af bedriften, hvis produktion blev anvendt som reference ved beregningen af ikke-markedsførings-

- eller omstillingspræmien, og som den pågældende producent drev ved udløbet af ikke-markedsførings- eller omstillingsperioden?«

5. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at O'Brien har fået tilladelse til at drive de tilstødende jorder i forbindelse med, hvad der i kendelsen kaldes »joint venture arrangements«, der blev indgået på det tidspunkt, hvor kvoteansøgningen blev indgivet. I henhold til disse aftaler har O'Brien forpagtet 40 køer, der tilhører hans bror. Det fremgår ligeledes, at de to brødre samtidig oprettede et interessentskab (partnership agreement), hvori sagsøgeren indbragte de tilstødende jorder, sine egne jorder og de forpagtede 40 køer som interessentskabskapital. De to brødre oprettede således et interessentskab med henblik på udnyttelse af kvoten, og de tilstødende jorder indgik som en del af interessentskabets aktiver.

6. I det følgende vil jeg først undersøge, hvilket svar der bør gives på det spørgsmål, der er forelagt Domstolen, og dernæst vil jeg undersøge konsekvenserne af, at den pågældende bedrift drives af et interessentskab og ikke en enkelt producent. Endelig vil jeg behandle spørgsmålet om, hvordan man under de foreliggende omstændigheder skal beregne produktionsniveauet med henblik på anvendelse af artikel 3a, stk. 3.

7. For at gøre det kort omtaler jeg kun de producenter, der som sagsøgeren har deltaget i ikke-markedsføringsordningen i henhold til forordning nr. 1078/77, selv om det er klart, at de samme principper også finder anvendelse på producenter, der har deltaget i omstillingsordningen i henhold til samme forordning.

Betydningen af udtrykket »bedrift«

8. I henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1078/77, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1041/78 af 22. maj 1978 (EFT L 134, s. 9), beregnes ikke-markedsføringspræmien i forhold til den mængde mælk, der er leveret af producenten i de tolv kalendermåneder, der går forud for indgivelsen af ansøgningen om at deltage i ikke-markedsføringsordningen. Det af Supreme Court of Ireland forelagte spørgsmål drejer sig i korthed om, om en »bedrift« i forbindelse med anvendelsen af artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84 er begrænset til det areal, som producenten anvendte før ansøgningen om ikke-markedsføringspræmien, og som han stadig er ejer af ved udløbet af ikke-markedsføringsperioden.

9. Supreme Court of Ireland forelægger ikke udtrykkeligt spørgsmålet om, hvorvidt jord, som tillægges producentens bedrift *i løbet af* ikke-markedsføringsperioden, ligeledes kan indgå i hans »bedrift« som omhandlet i artikel 3a, stk. 3. Selv om både Kommissionen og den irske regering i deres skriftlige indlæg synes at foreslå, at det forelagte spørgsmål må besvares bekræftende, ser det ud til, at den irske regering ligeledes er indforstået med, at bedriften kan omfatte jorder, der tillægges i løbet af ikke-markedsføringsperioden. Kommissionen har ydermere under den mundtlige forhandling indtaget en mere fleksibel holdning, hvorefter den nu kun gør gældende, at det, den

kalder »kernen« i bedriften, skal være uændret mellem datoen for præmieansøgningen og det tidspunkt, hvor produktionskravet skal være opfyldt. Kommissionen synes med bedriftens »kerne« at mene den del af bedriften, der er væsentlig for genoptagelsen af mælkeproduktionen. Den irske regering har under den mundtlige forhandling fastholdt, at produktionskravet kan være opfyldt ved hjælp af den produktion, der finder sted på grundlag af jorder, der tillægges bedriften i løbet af ikke-markedsføringsperioden, men ikke jorder, der tillægges efter udløbet af denne periode.

10. Såfremt Kommissionens oprindelige synspunkt eller den irske regerings synspunkt lægges til grund, vil resultatet, som anført af sagsøgeren i det skriftlige indlæg, være strengt for de pågældende producenter; også selv om, som anført ovenfor, Kommissionens synspunkt er blevet noget mere fleksibelt. I løbet af de ti år, hvor disse producenter var udelukket fra at producere mælk, kan deres produktionskapacitet på den oprindelige bedrift således være blevet stærkt forringet. Der kan f.eks. være sket det, at forpagtningsaftaler om dele af bedriften er udløbet, at andre dele af bedriften frivilligt er blevet overdraget, da det viste sig, at producenten ikke kunne genoptage den forventede produktion på grund af kvoteforordningerne, og at de oprindelige produktionsinstallationer måske ikke er blevet holdt i funktionsdygtig stand. At kræve af disse producenter, at de når op på det krævede produktionsniveau på grundlag af det, der er tilbage af deres oprindelige bedrift, vil derfor indebære en tilsidesættelse af deres berettigede forventning om at kunne genoptage produktionen som anerkendt af Domstolen i de ovenfor under punkt 1 anførte domme i sag 120/86, Mulder, og sag 170/86, Von Deetzen, og som den bekræftede i dommene i de ligeledes ovenfor anførte sager C-189/89, Spagl, og C-217/89, Pastätter.

11. Ganske vist indebærer den berettigede forventning, som Domstolen har anerkendt i disse sager, således som den irske regering har anført, et krav om at kunne genoptage produktionen ved udløbet af ikke-markedsføringsperioden: Det vil i O'Brien's tilfælde sige i slutningen af 1984. Det kan imidlertid ikke hævdes, at den berettigede forventning opfyldes ved at lade sagsøgeren medregne produktionen på grundlag af de jorder, der er tillagt bedriften før udløbet af ikke-markedsføringsperioden, og udelukke senere tillagte arealer. Producenterne har netop ikke fået opfyldt deres berettigede forventning om at kunne genoptage produktionen umiddelbart ved udløbet af ikke-markedsføringsperioden på grund af udstedelsen af kvotebestemmelserne i deres oprindelige form. Der er først med ændringen i 1989 af forordning nr. 857/84 ved forordning nr. 764/89, at producenter, der befandt sig i sagsøgerens situation, fik mulighed for at genoptage produktionen. Såfremt, som hævdet af den irske regering, en »bedrift« med henblik på anvendelse af produktionskravet derfor kan omfatte jordarealer, der er tillagt bedriften i løbet af ikke-markedsføringsperioden, er det vanskeligt at se, hvorfor begrebet ikke kan omfatte arealer, der er tillagt senere, nemlig i en periode, hvor producenterne fortsat var udelukket fra at drive en malkebedrift på grund af en ugyldig fællesskabsordning. Da producenter, som allerede havde fået tildelt en kvote i henhold til artikel 2 i forordning nr. 857/84, i samme periode kunne lægge jorder til deres bedrift

uden at miste en del af deres referencemængde, indebærer ethvert andet resultat en diskriminerende behandling af de producenter, som havde deltaget i ikke-markedsføringsordningen, og som på grund af en ugyldig fællesskabslovgivning ikke midlertidigt kunne få tildelt en kvote. Det er ganske vist korrekt, at producenter, som havde fået tildelt en kvote i henhold til artikel 2, ikke kunne sælge jord i løbet af denne periode uden at overlade en del af deres kvote til køberen, jf. artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 857/84, men der er også tale om, at værdien af denne jord var blevet forøget på grund af den dermed forbundne kvote.

12. Efter min opfattelse er der under alle omstændigheder ikke grundlag i de pågældende bestemmelser for at begrænse betydningen af udtrykket »bedrift« på de af Kommissionen og den irske regering foreslåede måder.

13. I artikel 12, litra d), i forordning nr. 857/84 defineres »bedrift« som »samling af produktionsenheder, hvis drift ledes af producenten, og som ligger på Fællesskabets geografiske område«; denne definition blev ikke ændret, da artikel 3a blev indføjet ved forordning nr. 764/89. Umiddelbart medfører definitionen, at en producents »bedrift« på et bestemt tidspunkt omfatter alle de jordarealer, som han anvender på dette tidspunkt til mælkeproduktion. Der er intet i definitionens ordlyd, der giver holdepunkter for at begrænse bedriften til de jorder, der har været anvendt til mælkeproduktion på et tidligere tidspunkt. Spørgsmålet er således, om der i artikel 3a eller en anden anvendelig bestemmelse kan udledes en sådan begrænsning af begrebet »bedrift«.

14. Kommissionen anfører i sit skriftlige indlæg, at beregningsgrundlaget i overensstemmelse med artikel 3a, stk. 2, i forordning nr. 857/84 for den foreløbige mængde, der tildeles i henhold til artikel 3a, stk. 1, er bedriften, som den forefandtes før producentens tilslutning til ikke-markedsføringsordningen. Det følger efter Kommissionens opfattelse heraf, at den samme bedrift, enten helt eller delvis — ifølge dens seneste synspunkt »kernen« i denne bedrift — skal anvendes til at opfylde produktionskravet i artikel 3a, stk. 2. Efter min opfattelse kan dette argument ikke lægges til grund. I den oprindelige udformning af artikel 3a, stk. 2, første afsnit, bestemmes følgende:

»Den særlige referencemængde er lig med 60% af den mælkemængde eller den mængde mælkeækvivalent, som producenten har leveret eller solgt i de seneste tolv kalendermåneder inden måneden for indgivelsen af ansøgningen om ikke-markedsførings- eller omstillingspræmie ... og for hvilken producenten ikke har fortabt retten til præmie.«

Denne bestemmelse henviser ikke til en bestemt bedrift, men til en mængde mælk. På samme måde henviser bestemmelsen efter ændringen af artikel 3a, stk. 2, ved Rådets forordning nr. 1639/91 stadig til »den *mængde*, for hvilken retten til præmie ... er bevaret eller erhvervet« (min fremhævelse). Det er klart, at den samlede mængde mælk, der er produceret før indgivelsen af ansøgningen om ikke-markedsføringspræmien, skal være produceret på de jorder, som producenten drev på dette tidspunkt. Som anført ovenfor er artikel 3a imidlertid blevet indføjet i forordning nr. 857/84 for at tage hensyn til de producenters berettigede forventning,

som ønskede at genoptage mælkeproduktionen. Efter min opfattelse er den afgørende faktor ved beregningen af den kvote, som de havde ret til, derfor den tidligere producerede mængde og ikke de bestemte jordarealer, som var grundlaget for denne produktion.

15. Det følger ganske vist af artikel 3a, stk. 1, litra a), i forordning nr. 857/84, at en producent, der ansøger om en kvote, ikke før udløbet af ikke-markedsføringsperioden må have bragt sin virksomhed til ophør eller overdraget hele sin mælkebedrift, dvs. den del af bedriften, der anvendes til mælkeproduktion. Dernæst bestemmes følgende i den nye artikel 3a, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for kvoteordningen (EFT L 139, s. 12), som blev indføjet ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1033/89 af 20. april 1989 (EFT L 110, s. 27):

»Producenten indsender [den i artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 857/84 omhandlede] ansøgning [om tildeling af en kvote] til den kompetente myndighed, som medlemsstaten har udpeget ... hvis producenten kan bevise, at han endnu helt eller delvist leder den samme bedrift som på tidspunktet for ... godkendelse af ansøgningen om præmie.«

Der skal således være en vis kontinuitet mellem bedriften, som den forefandtes før ikke-markedsføringsperioden, og producentens nuværende bedrift. Efter min opfattelse er der imidlertid ikke tale om, at man med disse bestemmelser har villet kræve, at en producent genoptager produktionen på en bedrift, der er identisk med den bedrift, han drev på tidspunktet for indgivelsen af præmieansøgningen. Den ovenfor citerede bestemmelse er begrundet i tredje betragtning til forordning nr. 1033/89 på denne måde:

»det bør anføres, at ansøgningen kun kan stamme fra en producent, der i det mindste delvist leder de samme produktionsenheder som dem, han ledede ved indgivelsen af ansøgningen om præmie for ikke-markedsføring af mælk ... hvis producenten ikke længere råder over den samme bedrift [dvs. produktionsenheder, jf. artikel 12, litra d), i forordning nr. 857/84, der er citeret ovenfor i punkt 13], vil han således ud fra præmieordningens logik have tilkendegivet sin beslutning om at ophøre med mælkeproduktion og berøres derfor ikke af den specialordning, der blev etableret ... i henhold til artikel 3a i forordning (EØF) nr. 857/84 ...«.

Betydningen af udtrykket »præmieordningens logik«, der anvendes i denne betragtning, er måske ikke særlig klar. Det fremgår dog, at formålet med bestemmelsen ikke er at begrænse produktionen til jorder, der indgik i den oprindelige bedrift, men alene at påse, at den, der ansøger om en kvote, har til hensigt at genoptage sin tidligere virksomhed, og ikke at påbegynde en helt ny virksomhed. Lovgiver har fundet, at dette formål opnås derved, at i hvert fald en del af den oprindelige bedrift igen anvendes til mælkeproduktion.

16. Dernæst skal det anføres, at omfanget af salg eller leverancer med henblik på produktionskravet i henhold til artikel 3a, stk. 3,

tredje punktum, i forordning nr. 857/84 bestemmes »på baggrund af udviklingen i produktionsrytmen i producentens bedrift, de sæsonbestemte forhold og enhver usædvanlig omstændighed«. Det er efter min opfattelse klart, at den pågældende udvikling og de sæsonbestemte forhold vedrører den periode, hvor producenten forsøger at opfylde produktionskravet, og ikke en periode forud for ikke-markedsføringsforpligtelsen. Der er ingen holdepunkter for, at udtrykket »producentens bedrift« betyder andet end producentens nuværende bedrift og ikke er begrænset til den del heraf, som oprindeligt blev drevet af producenten.

17. Denne fortolkning bekræftes ved en gennemgang af artikel 3a, stk. 1, litra b), i forordning nr. 857/84, hvorefter producenten for at få tildelt en foreløbig kvote i henhold til artikel 3a, stk. 1, skal godtgøre:

»til støtte for sin ansøgning ... at han er i stand til på sin bedrift at producere en mængde svarende til den ansøgte referencemængde«.

Denne betingelse indebærer hverken en udtrykkelig eller en underforstået begrænsning af omfanget af producentens »bedrift«. I øvrigt er som allerede nævnt gennemførelsesbetingelserne til artikel 3a fastsat i den nye artikel 3a, der blev indføjet i Kommissionens forordning nr. 1546/88 ved dennes forordning nr. 1033/89. I disse gennemførelsesbestemmelser kræves det ikke, at producenten fastlægger, hvilke mælkemængder han har produceret på grundlag af de forskellige dele af den nuværende bedrift, uanset om der er tale om opfyldelsen af den netop anførte betingelse eller anvendelse af produktionskravet. En sådan bestemmelse kan vise sig at være vanskelig, men den vil klart være nødvendig, såfremt de opstillede betingelser kun kan opfyldes ved hjælp af mælk, der er produceret på grundlag af bestemte dele af bedriften.

18. Jeg kommer derfor til det resultat, at en producent for at opfylde betingelsen i artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84 principielt kan påberåbe sig mælk, der er produceret på grundlag af en hvilken som helst del af hans nuværende bedrift. Det er imidlertid klart, at dette princip er underkastet to begrænsninger. For det første skal betingelserne i artikel 3a, stk. 1, litra a), i forordning nr. 857/84 og artikel 3a, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 1546/88 fortsat være opfyldt. Producenten skal således endnu helt eller delvist drive den bedrift, han drev på tidspunktet for imødekommelsen af præmieansøgningen, da dette var en betingelse for tildeling af den foreløbige kvote, som tildeles endeligt i henhold til artikel 3a, stk. 3, i forordning nr. 857/84. For det andet skal med henblik på anvendelsen af artikel 3a, stk. 3, den bedrift, hvor produktionen finder sted, være bedriften, som den forefandtes på det tidspunkt, hvor ansøgningen om tildeling af en foreløbig kvote blev indgivet, da den foreløbige kvote er blevet fastsat under henvisning til denne sidste bedrift, jf. artikel 3a, stk. 1, litra b), i forordning nr. 857/84. Efter min opfattelse vil en snævrere fortolkning af artikel 3a være i strid med bestemmelsens klare formål, og er ydermere ikke berettiget på baggrund af de anvendelige forordningers ordlyd. Som jeg allerede har antydet, er et sådant resultat ligeledes det mest rimelige. Det er vanskeligt at forstå, hvorfor en producent, som virkelig ønsker at genoptage mælkeproduktionen, skal være begrænset til den del af bedriften,

han drev fem år (eller efter Kommissionens oprindelige synspunkt) endog ti år tidligere eller skal være forpligtet til (ifølge Kommissionens seneste synspunkt) fortsat at producere på grundlag af »kernen« i den oprindelige bedrift.

19. De væsentlige faktorer er således den producents identitet, som genoptager mælkeproduktionen, og den mængde mælk, som denne producent tidligere har leveret. Det er derfor nødvendigt at behandle spørgsmålet, om det forhold, at en bedrift — som i denne sag — drives ikke af en enkelt producent, men af et interessentskab, har nogen betydning.

Når bedriften drives af et interessentskab

20. Når en kvote tildeles i henhold til forordning nr. 857/84, tildeles den en producent og ikke en bedrift, og det er derfor nødvendigt at identificere den producent, der driver bedriften på tildelingstidspunktet (jf. forslag til afgørelse i sag C-236/90, Maier, punkt 10 og 11, som generaladvokat Lenz fremsatte den 27.2.1992, og hvori der blev afsagt dom den 9.7.1992, Sml. I, s. 4483, på s. 4492). Såfremt hele bedriften eller en del heraf overdrages efterfølgende, betragtes kvoten som knyttet til bedriftens forskellige dele med henblik på fastlæggelse af den mængde, der skal overdrages sammen med jorden, eller eventuelt tillægges fællesskabsreserven (jf. artikel 3a, stk. 4, og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 857/84 og artikel 7 og 7a i Kommissionens forordning nr. 1546/88 som ændret ved Kommissionens forordning nr. 1033/89). Dette ændrer dog ikke, at kvoten, indtil bedriften overdrages helt eller delvist, kan udnyttes af den producent, der driver bedriften, således som denne til enhver tid er sammensat.

21. På samme måde som bedriftens sammensætning kan ændres, kan »producentens« sammensætning ændres. I henhold til artikel 12, litra c), i forordning nr. 857/84 er »producenten« af en bedrift som omhandlet i artikel 3a en landmand, »fysisk eller juridisk person eller sammenslutning af fysiske eller juridiske personer«. »Producenten« på en bedrift kan således være en sammenslutning af personer, og det er klart, at sammensætningen af en sådan sammenslutning kan ændres i tidens løb.

22. Den bedrift, som oprindeligt er grundlaget for tildeling af en kvote, er naturligvis den bedrift, som producenten driver på tildelingstidspunktet. Når en kvote tildeles, tildeles den på samme måde til den producent, der driver bedriften på tildelingstidspunktet (jf. dom af 19.3.1992, sag C-84/90, Dent, Sml. I, s. 2009, præmis 17). En i henhold til artikel 3a, stk. 1, tildelt kvote tildeles navnlig den sammenslutning af producenter, som for tiden driver bedriften, og modtagerne af en sådan kvote er ikke begrænset til dem af de personer, der for øjeblikket driver bedriften, som oprindeligt har påtaget sig den i artikel 3a, stk. 1, anførte ikkemarkedsføringsforpligtelse. Når som i dette tilfælde en producent, som oprindeligt indgik forpligtelsen, nu driver bedriften i samarbejde med en anden person, skal enhver tildeling af kvote i henhold til artikel 3a, stk. 1,ske til sammenslutningen af de to personer, som nu driver bedriften, og ikke til et individuelt medlem af sammenslutningen.

Det skal dog anføres, at sammenslutningen skal omfatte den oprindelige producent, ellers er de i stk. 3a, stk. 1, litra a), i forordning nr. 857/84 og artikel 3a, stk. 1, i forordning nr. 1546/88 (jf. ovenfor, punkt 18) fastsatte betingelser ikke opfyldt. Formålet med lovgivningen er desuden at gøre det muligt for den oprindelige producent eller hans arving at genoptage mælkeproduktionen og ikke at gøre det muligt for en helt anden producent at påbegynde en produktion på bedriften (jf. dom af 22.10.1991, sag C-44/89, Von Deetzen, Sml. I, s. 5119, præmis 29).

23. Efter min opfattelse skal en kvote altid i princippet tildeles den sammenslutning af personer, som på nuværende tidspunkt driver bedriften, også uanset — som i denne sag — at bedriftens sammensætning er ændret siden ansøgningen om en ikke-markedsføringspræmie, ligesom »sammensætningen« af producenten er ændret. Det er klart, at bedriften i intet tilfælde vil få tillagt en kvote, der overstiger den i artikel 3a, stk. 2, fastsatte mængde, som igen er bestemt på grundlag af de mængder, den oprindelige producent producerede på grundlag af bedriften, som den forefandtes før ansøgningen om tildeling af en præmie. I denne sag har sagsøgeren ikke ved at indgå aftalerne om oprettelse af et interessentskab med broren gjort andet end at forsøge at bringe sig i en situation, hvor han kan genoptage mælkeproduktionen på et niveau, der kan sammenlignes med hans tidligere produktion. Det er rigtigt, at sagsøgerens bror ved hjælp af disse aftaler kan udnytte en del af en kvote, som han ellers ikke ville have fået; dette medfører imidlertid ikke en forøgelse af den samlede kvotemængde, idet sagsøgerens kvoteandel nedsættes tilsvarende. Der er efter min opfattelse således ikke tale om, at der opstår en uberettiget fordel, når kvoten tildeles interessentskabet i stedet for den enkelte producent.

24. Det skal imidlertid understreges, at producenten for at få tildelt en foreløbig kvote ihenhold til artikel 3a, stk. 1, skal godtgøre, at han er i stand til på sin bedrift at producere en mængde svarende til den ansøgte mængde: jf. artikel 3a, stk. 1, litra b). På samme måde skal producenten i henhold til artikel 3a, stk. 3, før tildelingen bliver endelig, godtgøre, at han faktisk har genoptaget salg eller leverancer på grundlag af sin bedrift. En kvote i henhold til artikel 3a bliver også tildelt, således at mælken kan produceres af den person eller gruppe af personer, som har fået kvoten tildelt. Denne betingelse forhindrer, at en kvote tildeles en ansøger, som ikke har til hensigt at producere mælk, men som ganske enkelt ønsker at indgå en aftale med en anden producent, hvorved sidstnævnte får adgang til at producere mælk på grundlag af sine egne jorder ved udnyttelse af den første producents kvote. Det påhviler således den nationale ret om nødvendigt at afgøre, om de af producenten indgåede aftaler rent faktisk er udformet for at gøre det muligt for ham at producere mælk på hans bedrift, eventuelt i samarbejde med andre, eller om aftalerne derimod kun er et middel til at overføre udnyttelsen af kvoten til en anden person.

Beregning af produktionsniveauet

25. Endelig har sagsøgeren i sit skriftlige indlæg anført, at der opstår et spørgsmål for så vidt angår anvendelsen af fristerne for til-

deling af en kvote, der navnlig er fastsat i artikel 3a, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 857/84. Sagsøgeren anfører, at det er uretfærdigt at kræve af de producenter, der befinder sig i en situation som ham, at skulle godtgøre, at det pågældende produktionsniveau er opnået inden en frist på to år fra den 29. marts 1989, da sådanne producenter i hvert fald i Irland fortsat har befundet sig i en retligt usikker situation for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke jorder der i denne sammenhæng indgår som dele af bedriften.

26. Supreme Court of Ireland har ikke forelagt noget spørgsmål vedrørende fristen for opfyldelsen af produktionskravet. På den anden side kan det af sagsøgeren rejste spørgsmål forstås som en forespørgsel om, hvordan produktionsniveauet under de foreliggende omstændigheder skal beregnes med henblik på produktionskravet: Forstået på denne måde falder det klart ind under det forelagte spørgsmål.

27. Efter min opfattelse er det ikke urimeligt at kræve af en producent i O'Brien's situation, at han i hvert fald har genoptaget salg eller leverancer i et vist omfang i de tolv måneder forud for den 29. marts 1991, selv under hensyn til den retligt usikre situation, som forelå på dette tidspunkt: En sådan producent vidste, når alt kommer til alt, at den mælk, han producerede i hvert fald på grundlag af noget af bedriften, nemlig den del af den oprindelige bedrift, han stadig ejede, ville blive medregnet ved afgørelsen af, om produktionskravet var opfyldt. Det skal yderligere bemærkes, at der ved fastlæggelsen af det faktiske salgs- eller leveranceniveau i henhold til artikel 3a, stk. 3, sidste punktum, skal tages hensyn til »enhver usædvanlig omstændighed«. Blandt de usædvanlige omstændigheder, der efter min opfattelse skal tages i betragtning, er tilfælde, hvor en producent ikke var i stand til at producere mælk på grundlag af hele den nuværende bedrift, fordi det fortsat var retligt usikkert, om produktionen i sin helhed ville blive medregnet ved afgørelsen af, om betingelsen var opfyldt. I dette tilfælde må den kompetente myndighed således i deres beregninger indrage skøn over salg eller leverancer, som kunne være foretaget på grundlag af de tilstødende jorder, og ikke alene salg eller leverancer, som sagsøgeren faktisk har foretaget før den 29. marts 1991.

Forslag til afgørelse

28. Jeg er derfor af den opfattelse, at det af Supreme Court of Ireland forelagte spørgsmål bør besvares således:

»1) For så vidt angår opfyldelse af betingelsen i artikel 3a, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 er de relevante solgte eller leverede mængder ikke begrænset til mælk, der produceres på den bedrift, som producenten oprindelig drev på det tidspunkt, hvor han indgav ansøgningen om en

ikke-markedsførings- eller omstillingspræmie, men kan omfatte mælk, der produceres på alle dele af en bedrift, som producenten drev, da han indgav ansøgningen om tildeling af en foreløbig referencemængde i henhold til artikel 3a, stk. 1, såfremt han stadig helt eller delvis driver den oprindelige bedrift og faktisk har genoptaget mælkeproduktionen.

2) Når en bedrift på tildelingstidspunktet drives af et interessentskab, skal en foreløbig referencemængde, der tildeles i henhold til artikel 3a, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 857/84, eller en endelig referencemængde, der tildeles i henhold til artikel 3a, stk. 3, tildeles interessentskabet og ikke den enkelte producent.

3) De usædvanlige omstændigheder, der henvises til i sidste punktum i artikel 3a, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 857/84, omfatter omstændigheder, hvorunder en producent ikke har kunnet genoptage mælkeproduktionen på en del af sin bedrift på grund af den vedvarende retlige usikkerhed om, hvorvidt en sådan produktion skulle medregnes ved overholdelse af betingelsen i artikel 3a, stk. 3. Ved anvendelsen af denne bestemmelse skal de kompetente myndigheder derfor ved beregningen af de faktiske salg eller leverancer skønsmæssigt tage hensyn til den produktion, som kunne have været gennemført på disse dele af bedriften.«